

PASTOR BONUS

AZ EGYHÁZKÖZSÉG OLDALA
2010. szeptember

Az ember Istenre utalt lény

– Van, aki valami miatt azt mondja, hogy „nincs Isten” és abban a belső feszültségben éli az életét, hogy csak ki ne derüljön, hogy van, mert akkor

„minden megváltozna, és más értelmezést kapna”.

- Van, aki tudatalattijában azt mondja, hogy Valami van, de túl bonyolult és a mindennapi teendők és gondok között nincs arra lehetőség, hogy ezzel a „bonyolulttal” foglalkozzon.
- Van, aki azt mondja, hogy van, de valami „látható” vagy „érezhető” kapcsán alakult ki „Istenképe”, s ez hiányos vagy torz, mert számára az Isten olyan, mint ami vagy aki kapcsán kialakult ez a kép. Ezért nem akar vele foglalkozni, mert nem tud mindenben azonosulni (illetve egyetérteni) Vele. Ilyen lehet az apa(szülő)-kép alapján kialakult (aki vagy engedékeny vagy szigorú; igazságos vagy igazságtalan; tette kész vagy tehetetlen). Ilyen lehet egy-egy esemény (ami vagy jó, vagy rossz; gazdagság vagy szegénység; életerő vagy gyógyíthatatlan betegség). Ilyen lehet az Egyház (melynek tagjai vagy túl jámborak, vagy látható gyarlóságokat hordoznak, tehát olyan emberek, mint a „többi”).

Még sorolhatnánk tovább a számtalan lehetőséget, de ezek, mivel „láthatók” és „érezhetőek”, könnyen lezárhatják, nem kerülünk közelebb az Egy, Igaz és Élő Istenhez.

A hívő keresztény ember tudatában van korlátainak és gyengeségeinek, nem szent és nem mondja, hogy már ismeri az Istent, hanem gyarlósága tudatában keresi mindenben és mindenkiben, ezért tud Vele találkozni, s ezért sokszor tudja egységben és koncepcióban látni a dolgokat, ezért tud bűnbánatot tartani. Újból és újból felállva, maga mögött hagyva a rosszat elindul a nagy kalandra, az Istenkeresés útján. Gyarlósága és korlátai tudatában tudja, hogy a bűn következményeiért (a rossz miatt) nem hibáztathatja az Istent és mindig a másikat, ezért válhat minden a javára (sokszor még a megélt rossz is). Lelkiismeretét az Emberré lett Isten, Jézus Krisztus tanítása alapján csiszolgatja, aki „...övéi közé jött...”! Talán sohasem leszünk képesek felmérni és megérteni ennek a három szónak, ennek a végtelenül tömör Szent János-i megsejtésnek összes távlatát, teológiai, filozófiai és lélektani horderejét. Övéi közé jött - tehát nem idegenbe, nem ismeretlenbe, hanem haza jött, övéi közé, tulajdonába.

Engedjük át magunkat ennek a gondolatnak: Istené vagyok. Az ember Istené, hozzá tartozik, elidegeníthetetlenül az övé. Tőle jött, hozzá vágyik vissza még akkor is, ha talán ezt nem érzi, vagy egyenesen tagadja. „Sorsunk az Isten.”

Szívünk, lelkünk, vérünk, személyiségünk legmélyebb rétegei mind Isten után sóhajtának. Összehasonlíthatatlan szépséggel és szemléletességgel énekelte meg az embernek ezt az Istenre való utaltságát Rilke:

*„Oltsd ki szemem világát, akkor is látlak.
Tedd siketté fülemet, mégis hallom hangodat.
Lábak nélkül is el tudok jutni hozzád,
Száj nélkül is neked mondok forró imát.
Ha letéped karomat, szívemmel öllelek,
Ha megállítod szívemet, agyammal követlek,
Ha agyamat fölbomlasztod, vérembe rejtelek.”*

A vallásosság tehát nem valami járulék az ember életében, hanem emberségünk lényegi meghatározója. Az embert ezért nem le-het más távlatból megérteni, csak ebből. Mindaz, amit az emberrel foglalkozó tudományok, a filozófia, pszichológia, szociológia elmondanak róla, kevés ahhoz, hogy megértsük igazi lényegét. Ezt a lényegét csak a teológia képes kimondani: az ember anyagba ágyazott, időbe helyezett szellem, aki nyitott a Végtelenre és hozzá van rendelve. Vagy más szóval: az ember Isten titkára, rá-nyíló titok - ahogyan ezt Karl Rahner mély értelműen megfogalmazta. Mit jelent ez? Mindenekelőtt azt, hogy az ember képes arra, hogy meghallja az esetleg hozzá szóló és őt szólító Isten, szavát, képes hittel válaszolni az esetleg magát kinyilatkoztató Istennek.

A keresztény ember az, aki megértette a hit hívását, aki olyan lénynek ismeri el magát, mint akit Isten történelmileg valóban megszólított, teremtményi mivolta és bűnös volta ellenére.

De hol van itt tulajdonképpen az újdonság? Vajon az emberek nem hordozták magukban ősidők óta azt a tudatot, hogy nem maguktól lettek, hanem egy felsőbb lény teremtményei? Hiszen minden nép ősrégiében jelen van ez a gondolat, ismernek valamiféle teremtségi őstörténetet. A jó szándékú pogány felismeri Istent a ter-mészetben. Ez tehát nem újdonság.

Az sem újdonság, hogy tudatában vagyunk bűnös voltunknak. Tanú erre az a tény, hogy az ember ősidők óta imával és vezekléssel igyekezett kiengesztelni a megsértett istenséget. Mégis, érezzük, Krisztus megtestesülése óta valami hallatlan újdonság lépett be tudatunkba.

Ha megfigyeljük a népek önmaguk bűnös voltára adott válaszát, mindenütt ugyanazt találjuk: az önmagát bűnösnek érző ember mene-kül Istentől: Ádám elbújik előle, Káin a pusztába menekül. A bűnös ember nem akar, mert nem mer találkozni Istennel.

A megtestesülés óta az irányvétel az ellenkező: éppen bűnös voltunk tudatában mehetünk Istenünk elé. Mert ilyeneknek ismert el bennünket és mondott magáénak. Azt mondta, hogy a bűnösökért jött, hogy úgy örül a hazatérő bűnösnek, mint a fiát hazaváró szülő. Ekkor is: bűnös voltunkban is Istené vagyunk. Ez az a döbbenetes újdonság, amelyet Jézus Krisztus Istene jelent az ember számára, hogy bűneink tudatában is merünk feléje közeledni, mert

tudjuk, nem üti homlokunkra a bélyeget, amelytől Káin rettegett. Ehelyett a keresztségben homlokunkra írta az istengyermeiség jegyét. Az, övé, Istené vagyunk: mindig, mindenütt, mindenkor, mindenhol és mindenestül. Ezért imánk így hangzik:

„Én ismerem a bűnt, Uram,
én messzről jöttem. -
Jogom van bozszá, hogy nagyon szeress,
hogy homlokomra két vonást tebess,
mert kiváltottál önmagaddal engem.
Kereszted, mint a rám sütött pezsét:
tied vagyok - és nem a földé.
Hazataláltam, és szeretnék
a te házában lakni mindörökké.”
(Szent-Gály Kata: Megtérés)

Pascal atya

Hittanos nap Jászsalsószentgyörgyön

Az idei nyár végén, augusztus 26-án, szintén megrendeztük immár hagyománnyá váló hittanos napunkat, melyen a jánoshidai és a jászsalsószentgyörgyi egyházközség hittanos gyermekei vettek részt a jászsalsószentgyörgyi tornaterem udvarán. Nagy örömeinkre szolgált, hogy az idén a szülők is nagyobb számban vettek részt ezen a napon.

A nap sorversennyel kezdődött, melyen 6 csapat mérhette össze ügyességét. Érdekes végeredmény született, hiszen mindenki a legjobbat kihozza magából, a csapatoknak egyformán alakultak a pontjaik, így minden csapat az első helyen végzett.

A sorversenyeket fakultatív tevékenységek követték. Lehetőségük volt a gyermekeknek origamizni, éneket tanulni, tömegjátékokban részt venni, focizni és rajzolni. A rajzokból kiállítás rendeztünk, mely az adott települések templom bejáratánál két-két hétig megtekinthető.

Természetesen nem maradhatott el a lelki feltöltődés sem. Ebéd előtt átsétáltunk a templomba, ahol Pascal atya rövid elmélkedését hallgathatták meg a gyermekek az új tanévben rájuk váró kötelezettségeikről, feladataikról, majd pedig közösen imádkoztunk, énekelünk.

Fontosnak tartjuk egyházközségeinkben, hogy a gyermekek összefogása megtörténjen a nyár végén. Ez a nap még az önfeléd játékáról szólt, de már sejtette a gyermekekkel az új tanév kezdetét.

Nagyon sok segítségünk volt, akik nélkül nem jöhetett volna létre ez a nap. Ezúton szeretnénk megköszönni mindenkinek a pozitív hozzáállását és fáradozását.

Isten áldása kísérjen mindenkit!

Kissné Kabács Anna bitoktató

Tanévkezdés

Gyermekkoromban nagyon szerettem nagyszüleimnél lenni. Sok szép élményem van ebből az időből. Egy-egy szó, mozdulat, illat még a mai napig elevenen él bennem.

Amikor unokaöcsém óvodás lett, nagypapám ezt mondta neki: „Most már, fiam, nyugdíjas korodig mehetsz minden nap.” Sokszor elgondolkozom ezen, hogy vajon öröm vagy szomorúság töltötte el abban a pillanatban a nagypapámat. De valószínű, hogy csak egy jól irányzott gondolat volt, mely elhagyta az ajkát különösebb érzelmi megnyilvánulás nélkül.

Az idén ismét beköszöntött az új tanév. Van, aki örült ennek, van, aki kevésbé. Ahányan vagyunk, annyi gondolat cikázik bennünk. A kis elsősök várakozással, kíváncsisággal telve kezdték a tanévet a számukra ismeretlen betűk és számok birodalmában. A nagyobbacsók talán már nem annyira örülnek, hiszen ők már tudják, hogy eredményt csak fára-

dozással, kitarító munkával lehet elérni. De talán vannak olyanok is, tudom, hogy vannak olyanok is, akik a fáradozás ellenére is örömmel indulnak az új tanévnek, és nyitottak az újra, a tudásra, az értékre.

Mi, felnőttek, ugyanezekkel az érzésekkel szembesülünk nap mint nap a feladataink során. A kötöttség, a munka nehézségei fásulttá tehetik az embert. Próbáljuk Isten ajándékaként elfogadni minden napunkat, nehézségeinket, megpróbáltatásainkat és persze örömeinket is. A keresztes embernek mindig előre kell néznie, és nyitottnak kell lennie az előtte álló feladatokra, mert ettől lesz értékes az élete. Ha nem a rég múlt jó dolgai, vagy elszalasztott lehetőségei után vágyakozunk, ami már úgy is tovatűnt, hanem próbálunk a jövőbe bizakodóan nézni és tenni a dolgunkat, akkor lesz érték számunkra a feladat, és ekkor válik saját életünk is értéké, olyan értéké, amely minden ember előtt, főként a gyermekek előtt példaképpen szolgál.

Nagyon fontos a személyes példa, főleg a szülőké. Ha a szülő nem tart valamit a számára fontosnak, értékesnek, azt a gyermek sem fogja értékelni. De mi az érték? Ki az érték? A legfőbb érték Isten. Az Atya elküldte számunkra személyes példaként Fiát, Jézus Krisztust. Ótala megmutatta, hogy a jóra való törekvés, a személyes jó példa egy ember számára sem lehetetlen, hiszen az Ő fia is ellent tudott mondani a gonosznak. Az emberek többsége nem tartja fontosnak Jézust követni. Nagyon nehéz az olyan embernek, akinek vallásos hiányosságai vannak, példaképként választani Jézust. Egyet kell értenünk azzal, hogy az elmúlt korszakok éppen ehhez a hiányossághoz járultak hozzá. Jézus tudja azt, hogy mindenkinek szüksége van rá, csak éppen a körülmények nem tették lehetővé az egyén számára, hogy közel kerüljön hozzá.

Jézust hasonlíthatjuk egy orvoshoz, aki betegeket gyógyít, főképpen lelki betegeket. A mai világban nagyon sok a lelki beteg. Sokan nem is tudják magukról, hogy betegek. Azt gondolják, hogy semmi baj nincs, hiszen szép házam van, drága autóm, szép gyermekeim, többé-kevésbé meg tudok mindent venni, amire vágyom. Elégedett vagyok az életemmel, mindent MAGAMnak köszönhetek. Miért is ámtánám magam, vagy gyermekeimet a „Jézus-mesékkel”, miért járatnám őket hittanra. Inkább még a környezetemben lévőket is lebeszélem arról, hogy beírassák gyermekeiket. Megalázom a vallásos felnőtteket és gyermekeket, hogy sikerüljön eltántorítani őket az Abszolút Igazságtól, Istentől. Ez az ember nem is tudja, hogy mennyire beteg a lelke. Nem tudja azt, hogy Isten bőkezűen mér, mindent ajándékba adhat neki, amit kér, vagy amire szüksége van, de egy szempillantás alatt el is vehet mindent. Ha megtörténik az, hogy saját bűne miatt elveszít mindent, akkor nem magát teszi felelőssé, hanem elkezd keresni a bűnöst, aki nyomorúságának az okozója és általában az első bűnösnek Istent gondolja. Hoppá!! Még is van Isten??? Még sem mese? Hogy is van ez? Isten rossz, mert nyomorúságot okoz? Ez a probléma. Nem ismerjük Őt. Melyik szülő akarna gyermekének rosszat? Melyik szülő nem viszi el gyermekét orvoshoz, ha beteg? Ugye, minden szülő aggódik a gyermekéért. A legjobbat akarja a gyermekének. Akkor felteszem a kérdést: miért akarjuk azt, hogy gyermekünk úgy nőjön fel, hogy nem ismeri meg Jézust, hogy esetleg kizárjuk a Mennysországból, az Örök Üdvösségből? Miért célunk az, hogy gyermekeinkből, unokáinkból lelki roncsot csináljunk? Most van itt az idő, hogy erkölcsileg megtisztuljunk, nem holnap, vagy holnapután, amikor lehet, hogy már késő. Most kell tennünk a jövőért, amely gyermekeink jövője. Isten, a mi Mennyei Atyánk sem akarja nekünk, gyermekeinknek a rosszat. Jézus azért jött, hogy ezeket a betegeket meggyógyítsa. Forduljunk hozzá bizalommal, alig várja, hogy megszólítsuk Őt imáinkban, alig várja, hogy barátként

fogadhatson minket.

Talán egy kicsit elkalandoztam eredeti mondanivalómtól, talán egy kicsit erős szavakat használtam, de a tanév kezdetén szükségesnek tartom azt, hogy megadjuk gyermekeinknek a lehetőséget az Üdvösségre, és ezért a szülők a felelősök. Ne a gyerek döntsön, hiszen a gyermek sokszor a számára kényelmesebbet választja. Sokszor a gyerekek arra hivatkoznak, hogy nincs idejük hittanra jönni. Szomorúan tapasztalom, hogy ezek közül a gyerekek közül többen céltalanul, csapatokba verődve, szülői felügyelet nélkül lézengnek a községben. A hittanórákon, a szentmiséken a kis lelküknek való oktatást, nevelést kapják a gyermekek. Kérem a szülőket, ne vegyék el gyermekeiktől ezt a lehetőséget.

Most a tanév kezdetén kívánom kicsiknek és nagyoknak, fiataloknak és időseknek, gyermekeknek és felnőtteknek, hogy Isten segítségével sikerüljön értékes életet élni.

Isten áldása kíséreljen mindenkit ezen az úton!

Kissné Kabács Anna

Papi Hivatásgondozó Lelkigyakorlat

Augusztus 12-én került megrendezésre az Egerben tartott papi hivatásgondozó lelkigyakorlat. Késő délután érkeztünk meg az egri szemináriumba. A rövid regisztráció után megkerestük a szobát, ahol a további napokat töltöttük. Maga az épület boltíves stílust követve épült, és így a templomra emlékeztetett. A fekhelyek, ahol aludtunk, fenn voltak az emeleten. Ezek a termek szintén templomi hangulatot árasztottak, bár nekem személy szerint kollégiumi hatás is feltűnt.

Mikor megérkeztünk és elvégeztük az alapvető teendőket, bepakoltunk a szobákba és vacsorázni indultunk. Az első este még az ismerkedéssel telt, bemutatkoztunk, elmondtuk, honnan jöttünk, milyen célból, egyszóval megismertük egymást. A fekhelyek kényelmesek voltak, így az első éjjel jól tudtunk aludni. Reggel 7-kor volt ébresztő. A reggeli imádság után megreggeliztünk, majd külön kis csoportokra osztva elvonultunk különböző termekbe. Ott beszélgetést folytattunk egymással. A nap közepén, délben, megebédeltünk, természetesen csak az evés előtti ima után. Ez volt az első alkalom, mikor az egyik kiscsoport szervírozott. Ezután minden étkezésnél más és más kiscsoport segédkezett a tányérok, poharak, edények megtisztításában. A nap hátralevő részében még voltak beszélgetések, imádságok. Ezek témája a további ismerkedésen kívül a szentmise, a szentmise megértésének megkönnyítése volt. Így érkezett el az este, a vacsorával, ahol a szokásos rendszer volt jelen: imádság, étkezés, szervírozás, rövid pihenő. Fürdés után alvás. A napok egy megadott rendszer alapján épültek fel, de szó mi szó, volt olyan eset, amikor nem sikerült tartanunk a tervezett ütemet, persze ilyenkor sem történt katasztrófa.

Szeretnék említést tenni még a nevezetes programokról is. A regisztrációnál lehetett választani háromféle aktív tevékenység között: focizás, városnézés, röplabda. Ezek a tevékenységek elég egyértelműek. A foci a labdával való kergetőzést, a városnézés Eger felfedezését, a röplabda a közkedvelt labdajátékot jelentette. Ezenkívül voltunk kirándulni is. Több kilométeren át gyalogoltunk, és egyszer el is tévedtünk. Tévedésünket plusz kilométerekkel hoztuk helyre, míg elértük a buszt. A legnagyobb problémát az időközben elfogyott víz jelentette, de azért ezt is túléltük. Azt hiszem, a legtöbb gyerek nevében beszélhetek, mikor azt mondom, megérte ettől függetlenül ez a kis erdei séta.

A napközbeni programokról még: Volt, amikor személyesen találkozhattunk az érsek atyával, és még kérdéseket is tehettünk fel neki, amire ő szívesen válaszolt. Ebből megtudhattuk, hogy ő nagyon szereti a kérdéseket, ami nem csoda, hisz ebből megtudhatja azt, ami érdekli a gyerekeket

és a többi jelenlévőt. Néztünk filmet is, aminek címe a Fatima csodája volt. A Passióból is láttunk egy rövid részletet. A csoportos megbeszéléseken történeteket dolgoztunk fel és játszottunk is. A csoportvezetők nagyon kedvesek és türelmesek voltak, ezért köszönet jár nekik. Az esti programokban többször szerepelt a szentségimádás, azaz az aranykeretbe foglalt szent ostya térdre borulva imádása és elmélkedés. Ezeken mindenki türelmesen és alázattal részt vett. Még a szabadban is tartottunk szentmisét, ami a Jézus korabeli hegyi beszédet szimulálta. Vasárnap elérkezett az ünnepélyes szentmise is. Ezt, mint általában a többi szentmisét, a szemináriumba beépített templomban (kapolnában) tartották. Erre Eger utcáiról is tértek be hívek. Az ebéd ünnepi volt, amit mindenki szívesen fogyasztott az ima után. Délután már úton voltunk hazafelé, lelkileg gazdagabban.

Az események tárgyilagos elrendeződését már leírtam. Úgy hiszem, elérkezett az ideje, hogy a lelki élményeket is publikáljam eme sorokban. Mikor megérkeztünk, még a legtöbünkben a szégyenlősség, tartózkodás dominált. Ezt szép fokozatosan váltotta fel a meghittség, a lelki megnyílás. Ez a lelkigyakorlat szerintem mindenki számára egy közelebbi kapcsolatot létesített Istennel. Remélem, ez a kapcsolat mindenkiben tovább fog fejlődni, és még nem tudjuk hogyan, de biztos vagyok benne, hogy a legtöbb emberben valamilyen formában meg fog nyilvánulni.

A végére egy köszönetet szeretnék mondani azoknak, akik lehetővé tették azt, hogy eljussak erre a többnapos lelkigyakorlatra. Hálából imádkozom értük!

Tureczki Bence

„Merítsünk az élő vízforrásból!” Nemzetközi Ministráns Zarándoklaton vehettünk részt

Augusztus 1-7-ig a két egyházközszégből hárman - Mészáros Máté és Nagy László Jánoshidáról, Koczka Tamás Jászsalsószentgyörgyről - Rómába utaztunk a 10. Nemzetközi Ministráns Zarándoklatra. Ahogy közeledett az utazás időpontja, egyre izgatottabbak lettünk. Az Egri Főegyházmegegyéből három busszal indultunk neki a hosszú, de gyönyörű útnak, összesen 134-en. A mi autóbuszunk Gyöngyösről indult 1-jén, vasárnap délután. Rómába 2-án, hétfőn délben érkeztünk meg. Az Ostia Antica Park Hotelben volt a szállásunk, amely közel volt a tengerhez, így a szobák elfoglalása után felüdülésképpen egy tengeri fürdőzés volt a program.

Nagyon kellemes volt a nagy melegben a tenger vize.

Kedden a Szent Lépcső templom lépcsőin imádkozva mentünk fel, majd az első közös szentmisén vettünk részt.

Ezen az istentiszteleten a tíz ministráns között mindhárman ott voltunk, könyörgést is olvastunk. A nap további részében megtekintettük a Lateráni Szent János Bazilikát, a Maria Maggiore Bazilikát, keresztesültünk az ókori Rómán, majd a Trevi-kúthoz és a Spanyol lépcsőhöz mentünk. A Szent Péter téren a ministráns találkozó közös imádságos, zenés együttlétén vettünk részt.

Szerdán találkozott a zarándoklat résztvevőivel XVI. Benedek pápa, aki helikopterrel érkezett a Szent Péter térre, majd a trónusára ülve köszöntötte az 53 000 résztvevőt, köztük minket magyarokat, akik 1600-an voltunk. Csodálatos érzés volt ott lenni! Meghatottan álltunk, mikor magyar nyelven

szólt hozzánk a Szentatya. Ez biztosan életre szóló emlék lesz számunkra!

Délután a Santa Maria degli Angeli Bazilikában a magyar ministráns-zarándokok közös szentmiséje következett.

Csütörtökön a Szent Péter és Szent Pál Bazilika látogatása szintén páratlan élményt nyújtott mindnyájunknak. A két bazilika óriási mérete és a látványa is lenyűgözött bennünket. A Szent Péter Bazilikában imádkoztunk szereteteinkért Szent Péter sírjánál, meglátogattuk II. János Pál sírhelyét is. Délután lehetőségünk volt a tengerben fürödni.

Augusztus 6-án, pénteken Assisiben megtekintettük a Szent Ferenc Bazilikát és közös záró szentmisén imádkoztunk az Angyalos Boldogasszony Bazilika kápolnájában. Ezután elindultunk Magyarország felé. Az úton már senki nem volt idegen, olyan volt, mintha mindig ismertük volna egymást. Nagyon sokat beszélgettünk a közös élményekről. A buszon a II. János Pál pápa életét bemutató filmet néztük, amíg el nem aludtunk.

Ez a zárandoklat reményt, szeretetet adott mindhármunknak, lelkileg és hitünkben megerősödve tértünk haza. Biztos, hogy sokáig fogunk erre a hétre gondolni, a sok élmény elkísér, erősít bennünket a jövőben.

Köszönjük Pascal atyának, Kissné Kabács Anna hittanárunknak, hogy lehetővé tették a részvételt; az egyházközségnek, az Egri Főegyházmegyének, szüleinknek, akik anyagi hozzájárulásukkal segítették, hogy megvalósuljon számunkra ez az álom.

Mészáros Máté, Nagy László

Egri lelkigyakorlat

Június végén az ifjúsági hittanosok Pascal atya vezetésével három napos lelkigyakorlaton vettek részt Egerben. Szálláshelyünk a Szent János házban volt. Az első délután megnéztük az egri várat, ahol Gárdonyi Géza sírhelyét is felkerestük. A várból letekintve a városra, a naplementében gyönyörű panoráma tárult eléink. Visszatérve a lelkigyakorlatos házba megkezdődött az elmélkedéssorozat, melyet zömében Pascal atya tartott, egy előadásban segítségére volt Szabó József spirituális atya. A lelkigyakorlat témája a helyes énkép kialakítása, valamint az egyén helye és szerepe a világban. Utolsó napi elmélkedésünk Bélapátfalván volt, előtte azonban megnéztük az ott lévő templomot. A román stílusú gyönyörű kőtemplom érdekessége, hogy az Egri Egyházmegye papjainak lelkigyakorlata minden évben itt zárul, és itt hirdetik ki dispoziójukat. Nagyon jól éreztük magunkat ezen a lelkigyakorlaton, lelkileg feltöltődve és testileg kipihenve érkezünk haza.

Kiss Ágnes, Kiss Anita

„Ragyogj belülről”

2010 februárjában az alsójászsági egyházak vezetői és az egyházközségek tagjai (közvetlen hozzátartozóikkal) meghívták kaptak Jászapátiba egy közös lelkigyakorlatra, melyen részt vett Veres András szombathelyi megyés püspök úr. A lelkigyakorlat témája a Szeretet, a szeretet mindenható ereje volt.

„Ragyogj belülről” – mondta Szent Pál. Ha vannak időt álló értékeink (erkölcsi, lelki értelemben persze) és nem követjük mindig a kor „divatos értékrendjét”, akkor lepereg rólunk a rossz és megmarad a jó. Ehhez hasonló gondolatok számtalanszor jutottak eszembe a szeretet erejéről, sokszor elgondolkodtam azon, mennyire más lenne a világ, ha ezt mindenki így érezné. Azon is elgondolkodtam, hogy én milyen módon tudnám a szeretet erejét bemutatni, gyakorolni (azonkívül, hogy a családomat „szolgáló szeretetemmél” vezetem). Gyakran eszembe jut egy történet abból az időből, amikor még gyerekekkel foglalkoztam. Egy kis cigányfiú járt a csoportomban, aki édesanya nélkül, az édesapjával élte hétköznapi életét. A fiúcska kitűnt társaitól az eszével, talpraesettséggel - és bizony az ápolatlanságával. Sokat beszélgettem vele, élveztük egymás társaságát és egy ilyen alkalommal megemlí-

tettem neki, hogy kérje meg édesapját, segítsen este a fürdésnél. Másnap szintén beszélgettünk, de láttam rajta, hogy a fürdés elmaradt. Amikor ezt tapintatosan szóvá tettem, a kisfiú az édesapja védelmére kelt. „Soká ért haza. Bement Berénybe, nekem biciklit hozni a szülinapomra - újságot. - Na és hozott biciklit? - kérdeztem tőle. - Nem, nem tudott, le voltak lakatolva...” Azután ez a fiúcska az édesapjával elköltözött a faluból, iskolás lett: az „iskola réme”, mondta róla egy ismerős tanárnő kéretlenül a véleményét. Elszomorodtam, hiszen olyan aranyos fiúcska volt. Néhány év eltelt a beszélgetés után, amikor egy alkalommal egy ismerősre várahoztam a berényi Nagytemplom előtt. Egyszer csak ismerős arcot véltem felfedezni, egy nagyobbacska fiú közeledett felém, lehajtott fejjel, kavicsot rugdalva maga előtt. Nézttem, nem szóltam rá, de amikor a közepembe ért egyszer csak felnézett, megismert, szó nélkül odalépett hozzám és egyszerűen átölelt... Ő, „az iskola réme”. Azt hiszem, érezte, hogy a „szerelem mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. A szeretet nem számít meg soha.”

Vígh Miklósné

HIRDETÉS

Képviselőtestületek, ifi hittanosok, énekar kirándulása Kassára:

2010. szeptember 24-25.

Egyházközségek zárandoklata a keresztény-nemzeti összefogásért:

2010. október 09.

Keresztény-nemzeti összefogás jelképeinek a házak homlokzatain való megjelenítése

(tájékoztató az irodában illetve a sekrestyékben!)

Fatimai nap Jánoshidán:

2010. október 13.

Meghívott vendég: Galuska Mihály, újmiséstanya

A SZENTMISÉK RENDJE

	Jánoshida	Jászsó-szentgyörgy
KEDD	18.00	
SZERDA		18.00
CSÜRÖRTÖK	18.00	
PÉNTEK		18.00
SZOMBAT	17.00	18.00
VASÁRNAP	09.30	11.00

**ÜNNEPELTEK SZENTMISÉJE:
MINDEN HÓNAP ELSŐ VASÁRNAP!
SZENTMISESZÁNDÉKOK FELVÉTELE:
MINDEN HÓNAP UTOLSÓ SZOMBAT
EGYHÁZI HOZZÁJÁRULÁS, EGYHÁZADÓ,
„PÁRBÉR” BEFIZETÉSE:
SEKRESTYE ÉS PLÉBÁNIA HIVATAL
(HIVATALI IDŐBEN)!**

Irodai szolgálat

Római Katolikus Plébánia Hivatal,

Jászsó-szentgyörgy

06 57/456 – 522

Kedd: 09.00 – 13.00,

Szerda: 16.30 – 18.30,

Csütörtök: 15.00 – 17.00